

ASPIRIT
ANIMALS™

OHENĚ A LAD

SHANNON HALE

FRAGMENT

Spirit animals (4) – Oheň a ľad

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Shannon Hale

Spirit animals (4) – Oheň a ľad – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ASPIRIT ANIMALS™

OHEN A LAD

Shannon Hale

 FRAGMENT

Arctica

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihee

AMAYA

ERDAS

*Venujem svojmu bratovi Jeffovi, ktorý mi raz povedal, že jeho
duchovným zvieraťom je hroch.*

S. H.

Gerathon

GERATHON SA POHLA. ČIERNE ŠUPINY HRUBÉ AKO KOVOVÉ pláty sa so škripotom posúvali po pieskovci. Otvorila papuľu, nasávala vzduch a mávala chvostom.

Život! tešila sa. Jej telo už zase klúzalo po zemi a zem jej ubiehala pod ním. Život znamená búšiace srdce, zaťaté svaly, vzduch, ktorý prúdi do pľúc. Život znamená pohyb. Gerathon vyplazila jazyk a vo vánku zacítila človeka. Viac života! Konečne netrpela hladom. Zvieratá v húfoch bežali, posúvali sa a skackali za ňou. Triasli sa od strachu, no nedokázali ujsť. Vždy keď si chcela kobra niečo malé zajesť, stačilo natiahnuť obrovský krk a schmatnúť klokanu alebo divého psa. Od svojho úteku nepoznala hlad. Napriek tomu ju život naplňal túžbou zovrieť v čeľustiach pulzujúce telá a rozmliaždiť ich.

Zmenila smer, zamierila k osamelému človeku. Pravdaže, ak chcela, vedela sa pohybovať takmer nečujne, ale to nebolo potrebné. Aká bytosť by dokázala ujsť dvojtonej kobre?

Toto stvorenie sa o to pokúšalo – mladík, v očiach vytreštených od strachu, mal dosiaľ detský pohľad. Gerathon zasyčala, vlastne to bol spokojný smiech, a napla všetky svaly vo svojom dlhom silnom tele. Roztiahla svoju elegantnú kapucňu na krku, zvinula sa a vrhla sa vpred.

Život! Tento život sa medzi jej čeľuštami zmietal a kopal, na jazyku cítila tlkot jeho srdca. Keď sa mu zahryzla do chrbta a do tela mu vypustila čierny jed, príšerne zjačal. Jeho srdce poslušne pumpovalo jed spolu s krvou do celého tela. Ešte chvíľu sa mykal, no napokon ochabol. Srdce mu však ďalej tĺklo, pomaly a príjemne, kým ho celého prehltala. Jej svaly si ho posúvali po svetloružovej tľame, kúsok po kúsok, až do temnoty žalúdka.

Skrútila sa do kľbka a odpočívala v rozpálenom koralovočervenom piesku. Vychutnávala si pocit, keď v nej pulzuje ďalšie srdce, ďalší život, ktorý pomaly podlieha jej sile.

Pri spomienke, ako stáročia zúrila a besnela vo svojom väzení z hliny a kamenia, ktoré sa ju pokúšalo rozmiaždiť, pohltiť a zničiť, sa zasmiala. Opájala sa znovunadobudnutou slobodou. Rozohriata slnkom a jedlom cítila euforickú radosť a mala chuť spraviť niečo nespútané. Už nedokáže zjesť nič ďalšie, zato hlad po živote ešte len poštekľila.

Myseľ vyslala na prieskumnú výpravu a žlté oči jej zbeleli. Žiarilo v nich množstvo bielych škvŕniiek, z ktorých každá predstavovala jednu osobu. Gerathon ich všetkých poznala rovnako dobre, ako bača pozná svoje ovečky.

Vybrala si spiacoho človeka, pretože cesta do podvedomia spáča je ľahšia. Bola to žena, podľa ľudských meradiel pomerne stará, žijúca ďaleko v Nile. Kobrino vedomie napl-

nilo ženinu myseľ ako piesok plechovku. Prinútila ju vstať, vyjsť z domu a poobzerať sa. Niloská noc bola hnedá a teplá, voňala jazmínom. Gerathon priam cítila suchú trávu praskajúcu pod ženinými bosými nohami, ktoré kráčali po hline ešte teplej od slnka.

Ženinými očami Gerathon zbadala neďaleký zráz. Nasmerovala ju k nemu, čoraz rýchlejšie, až ju napokon prinútila utekať.

Žena sa mykla, akoby sa pokúšala prebudiť. Gerathon spokojne zasyčala. Život znamená pohyb.

Vrhla ženu zo strminy a padala s ňou. Jej vedomie opustila tesne predtým, ako telo dopadlo na dno kaňonu.

Vo svetle ich plánu to možno bola strata, ibaže tak či tak najskôr potrebuje pozbierať všetky talizmany a Veľký strážca si medzitým zaslúži trochu sa pohrať.

Jazykom ochutnala vietor. Jej šupinatá tlama sa stále usmievala.

Lúpež

JUŽNÝ VIETOR SA OPREL DO MEILININHO CHRBTU, AKOBY JU postrkoval vpred. Nie že by to potrebovala. V poslednom čase v nej horel oheň, ktorý ju vytrvalo hnal dopredu. Ostatní občas šomrali pre nekonečné cestovanie a ustavičné putovanie po Zhongu a teraz po severe Eury, ona však mala pocit, že postupujú pomaly.

Na hladine rieky, ktorá tiekla pozdĺž cesty, sa zrkadlilo slnko a Meilin pevne zažmúrila oči. Za zatvorenými viečkami na ňu čakal rovnaký obraz ako vždy.

Obrovský krokodíl s roztvorenou čeľusťou a s čiernočiernymi krutými očami.

Jej bezvládnym umierajúcim otcom.

Rýchlo oči znova otvorila a rázne popchla koňa do rýchlejšieho kroku.

Vietor zmenil smer, zafúkal jej do tváre od severozápadu. Pošúchala si ramená, aby zahnila husiu kožu, ktorá jej naskočila.

„Čaká nás ešte oveľa väčšia zima,“ poznamenal Rollan, ktorý pomkol svojho koňa, aby ju dostihol. „Odporná zima, ktorá ťa pohryzie do nosa a vyštípe ti prsty na nohách.“

„Máš pravdu,“ prikývla.

„Jeden môj zákerný kamarát z ulice sa kedysi uprostred zimy stavil s dajakým bohatým chalanom, že neoblizne kovový stĺp pouličnej lampy. Tomu bohatému darebákovi tam primrzol jazyk a kamoš mu vyzul topánky a vyzliekol kabát.“

„Nehovor,“ odfrkla si Meilin.

„Ale hovorím, drahá pandia dáma!“

„A nemal ten tvoj kamarát náhodou meno, ktoré sa začína na r a končí na n?“

„Ani náhodou! Ja som nikdy nebol zákerný. Tento príbeh som ti porozprával iba preto, aby som ťa varoval, lebo viem, ako rada oblizuješ pouličné lampy.“

Meilin len s vypätím síl odolala úsmevu. Od bitky pri Dineshovom chráme s ňou Rollan trávil veľa času a väčšinou táral samé hlúposti. Bola presvedčená, že sa ju pokúša rozptýliť, aby zabudla na svoj smútok. Výprava po slonov talizman im spôsobila dosiaľ najväčšie straty. Meilin vyrazila do Zhongu sama na vlastnú päť a konečne našla svojho otca, ktorý viedol ozbrojený odboj v zhonskom Veľkom bambusovom bludisku. Ibaže krátko nato oňho zase prišla. Zomrel jej priamo pred očami. Spočiatku sa cítila otupene, pohltila ju desivá prázdnota. Potom sa však v nej rozhorlil plamienok ohňa, ktorý jej pripomínal, že Požierač je voľný a rozsieva smrť. Rozhodne nemôže dopustiť, aby ten plameň uhasil súcit alebo trápne vtipy. Popchla koňa do ešte rýchlejšieho klusu.

„Blížime sa k rázcestiu,“ oznámil Tarik. „Utáboríme sa na noc.“

„Ale veď je ešte svetlo,“ namietla Meilin.

„Na rázcestí odbočíme od rieky,“ povedal Tarik. „A skôr ako sa vydáme ďalej na sever, musíme poriadne napojiť kone.“

Meilin ešte chcela protestovať, no Tarik na ňu už znova pozeral tým cháповým a súcitným pohľadom. Podobne na ňu hľadela aj Jhi, preto pandu čo najviac udržiavala v stave spánku. Začínala toho mať po krk. Ďalší, kto sa na ňu zadíva s pochopením a so súcitom, asi dostane...

„Meilin?“ oslovila ju Abeke.

„Čo je?“ vyštekla.

„Prepáč,“ stiahla sa Abeke. „Len som sa ňa chcela opýtať, či mi pomôžeš nazbierať drevo na oheň.“

„Pravdaže ti pomôžem,“ odvetila rozhodne.

Rovina v okolí rázcestia sa začínala zaplňať pútnikmi a obchodnými karavánami, ktoré sa tu chystali prenocovať. Jej zelenopláštnická skupinka prechádzala cez trávnatú rovinatú planinu na severe Eury. Žiaľ, nedostanú sa do okolia Glengavinu, kde teraz žil Finn, ale aspoň to bola pokojná a bezpečná cesta. Kúsok od nich táborili aj kočovní hudobníci – muž brnkal na lutne a žena v modrom závoji ticho spievala. Zrejme si nacvičovali piesne.

Kým na brehu rieky zbierali naplavené drevo a polámané konáre, Abeke mlčala. Meilin to potešilo, lebo ticho jej umožnilo naplno sa sústrediť na tú žiaru vo svojom vnútri a na Požierača, ani čoby bola hrot šípu a on jej cieľ.

S plnými náručiami dreva zamierili k miestu, kde Tarik, Rollan a Conor odsedlávali kone. Ryšavá eurská Zeleno-

pláštnička Maya, ktorú Tarik požiadal, aby ich sprevádzala na výprave na sever, zatiaľ ukladala do kruhu skaly, aby vytvorila ohnisko. Bola o niekoľko rokov staršia než Meilin, ale vďaka jemnej bledej tvári a hustým kučeravým ryšavým vlasom vyzerala mladšie.

Maya si vytiahla rukáv fialového svetra, pod ktorým sa skrývalo malé tetovanie v podobe jašteričky. V záblesku svetla sa objavil jej mlok, ktorý sa jej okamžite vyšplhal na plece. Čierne telo mal posiate jasnožltými škvrkami a bol taký malý, že sa jej mohol schovať v dlani. Meilin sa na Mayu smutne usmiala. Bola presvedčená, že Maya musela byť zo svojho zvieratá spočiatku sklamaná rovnako ako ona z pandy. Od mloka asi človek veľa užitočných schopností na boj nezíska.

Meilin a Abeke položili drevo na zem a Abeke hodila pár konárov priamo na ohnisko. Meilin ju chcela zahriaknuť, veď na podpálenie potrebujú najprv nasekať triesky a potom...

Maya zdvihla ruku a na dlani jej vyskočila ohnivá guľôčka. Fúkla do nej a drevo v ohnisku okamžite vzplanulo.

„Teda!“ vyhrkla Meilin.

„Ešte si nevidela, čo Maya dokáže?“ začudoval sa Conor. Meilin pokrútila hlavou.

„V boji vám však zrejme veľmi nepomôžem,“ poznamenala Maya so širokým úsmevom. „Ovládam iba tento trik, oveľa viac toho neviem.“

„Na zamrznutom severe to pre nás môže byť nenahraditeľná schopnosť,“ podotkol Tarik.

V tej chvíli okolo nich prechádzal lutnista so speváčkou, ktorí sa vydali k vode. „Idete na sever?“ opýtala sa speváčka.

„Viete, čo vás tam čaká? Len zima, veľká zima a ešte veľmi veľká zima.“

„A mrože,“ dodal Rollan. „Veľmi by som chcel vidieť mroža. Pravdaže, ak naozaj existujú.“

„Rollan, už som ti predsa povedal, že som ich videl na vlastné oči,“ pripomenul mu Tarik.

„Slony s plutvami a bez nôh?“ pokrútil hlavou Rollan. „Uverím tomu až vtedy, keď ich uvidím na vlastné oči.“

„Chceme sa dostať do Samisu,“ povedala Abeke hudobníkom. „Boli ste tam niekedy?“

„Jasné, Samis,“ poznamenal lutnista. „Takmer som zabudol, že na ceste k Arctice leží ešte nejaké mesto. Do Samisu nikto nechodí.“

„Kedysi dávno sme to skúsili. Však, láska?“ zašvitorila žena v závoji. Držala muža za ruku a zatočila sa okolo neho. „Obchodníci nás varovali, že v Samise neprijímajú návštevníkov. My sme si však vraveli, že určite túžia po troche zábavy, a tak sme vyrazili na sever...“

„A viete čo?“ povedal lutnista. „Nepustili nás ani za bránu.“ Zabrnkal na lutne akord, akoby oznamoval koniec pesničky.

Potom spolu odtancovali.

„Nestoja o obchodníkov?“ začudovala sa Abeke. Vedľa nej ležala natiiahnutá Uraza, ktorú zamyslene hladkala po srsti, až šelma blažene priadla. „V mojej dedine by sme bez obchodníkov nemali nič kovové – hrnce, panvice, lopaty, skrátka vôbec nič. Ak tu nakúpime niečo, čím by sme mohli obyvateľov Samisu obdarovať, možno si ich tým nakloníme na svoju stranu.“

Tarik prikývol. „Dobrý nápad.“

Z mešca vybral niekoľko mincí a podal ich Abeke. Dievčina sa hneď vydala k obchodníkovi, Uraza jej šla v päťach.

Po niekoľkých minútach Meilin začula zlostné výkriky. Postavila sa a vystrela ruku, aby privolala Jhi, no potom si to rozmyslela.

„Abeke s Urazou sú ešte stále preč?“ opýtala sa.

„Zostaňte tu,“ prikázal Tarik a rozbehol sa smerom, odkiaľ prichádzal hluk.

Ibaže v Meilin horela tá žiara, takže nevedela sedieť pokojne. Vyrazila za Tarikom a Rollan sa vydal za ňou. Conor a Maya zostali pri ohni, aby strážili veci.

Uprostred táboriska sa v hline váľali dvaja muži. Bili sa a kmásali si vlasy. Tarikovi sedel na pleci vydrí samček Lumeo, jeho duchovné zviera. Tarik, ktorý si od neho prepožičal vrtkosť, sa vrhol medzi mužov rovnako ladne ako vydra do vody a oddelil ich od seba.

„To stačí!“ zvolal. Pískanie a povzbudzovanie okolostojacich razom utíchlo. „Čo sa to tu deje?“

„Okradol ma!“ žaloval statný plešivý muž. Z nosa mu tiekla krv a mal roztrhanú košeľu. „Šetrím si celé roky, peniažtek k peniažteku. Už som mal takmer toľko, aby som sa mohol vydať domov, zobrať svoju matku z toho špinavého mesta a kúpiť jej farmu na dedine. Mal som toľko našetrené! On mi odrezal vrecko od opasku.“

Vytiahol si košeľu a ukázal zvyšky dvoch kožených remienkov, ktoré mu na opasku zostali.

„Vravím ti, že som to nebol!“ bránil sa ten druhý. „Bill, veď spolu cestujeme veľa rokov! Prečo by som ťa mal okradnúť práve teraz?“

„Neviem! No si jediný, komu som o tom povedal, a ak si mi ho nevzal ty, tak kam by sa podel?“ odpovedal Bill. Sedel v hline s hlavou zaborenou do dlani a plakal. „Šetril som tak dlho...“

„Pane, váš kamarát neklame,“ ozval sa Rollan. „Neokradol vás.“

Meilin sa pozrela na Rollana. Neďaleko nich krúžila na oblohe Essix. Predtým sa musela Rollana dotýkať, aby posilnila jeho intuíciu. Možno sa ich zväzok predsa len upevňuje, aj keď ešte nevidela, že by Essix prešla do stavu spánku.

Ten, čo sa volal Bill, zdvihol hlavu a uprel na nich zúfalé oči. „Tak kto to bol?“

Rollan pátral v hlúčiku obchodníkov, hudobníkov a pútnikov, ktorí sa predtým prizerali bitke. V dave sa rozhostilo napäté ticho.

Rollanov pohľad sa zastavil na dlháňovi v naškrobenej bielej košeli, ktorý stál obrátený chrbtom k bitke a skúmal koleso povozu.

Chlapec zdvihol obočie a ukázal na toho muža. „Opýtal by som sa tamtoho vystrojeného pajáca.“

Tarik schmatol dlháňa za ruky a podržal mu ich za chrbtom.

„Čo to robíte?“ zvolal elegán.

„To koleso je určite krásne,“ poznamenal Rollan, „ale možno nie je také krásne, aby vás zaujímalo viac ako bitka. Pravdaže, ak sa nesnažíte uniknúť pozornosti ostatných.“

Meilin a jeden obchodník ho šli prehľadať. V čižme namatala akúsi hrču. Siahla dnu a vybrala vrečko plné mincí s odrezanými remienkami, ktoré hodila Rollanovi.

Muž sa bránil a nadával. Meilin zaujala bojovú pozíciu. Oheň v nej sa rozohorel a hrozilo, že ju spáli, ak mu neuštedrí úder, ak neodstráni všetkých Požieračových prisluhovačov. Ten zlodej by zatiaľ azda mohol stačiť. Tarik ho však držal pevne. Meilin vydýchla a spustila ruky k bokom.

Rollan priložil vrecko k odrezaným remienkom na mužovom opasku.

„Zdá sa, že to sedí,“ usmial sa.

Nato vrecko Billovi vrátil.

„Ďakujem,“ šepol Bill a pritisol si peniaze k hrudi.

„Aj na poslednom rázcestí niekoho okradli,“ spomenula si postaršia žena s bielymi vlasmi stiahnutými do chvosta v drsnom jazdeckom odevu. „Aj to si bol ty, však, Jarack?“

Jarack sa len zmietal v Tarikovom zovretí.

„Obchodníci majú svoje zásady!“ konštatovala žena zlostne. „Ty si ich porušil, Jarack, preto už nie si členom tejto karavány a nikdy nesmieš obchodovať na severe.“

Zdalo sa, že Jarack chce niečo povedať, lenže za ženu sa postavilo desať mužov s prekríženými rukami. Niektorí držali zbrane. Tarik ho pustil. Jarack zanaďoval, zobral z povozu svoj vak a ušiel do noci.

Keď Meilin s Rollanom odchádzali naspäť k táborisku, Bill a jeho kamarát si potriasali rukami.

„Nič človeka nepripraví na večeru lepšie ako krádež a bitka,“ poznamenal Rollan.

Meilin spomalila, aby si s ním zladila krok. Otvorila ústa. Chcela Rollana niečím rozosmiať alebo začať niekoľkohodinový rozhovor. Namiesto slov sa v nej však znovu

prebudila tá spaľujúca žiara. Rýchlym krokom vyrazila k ohnisku a Rollana nechala za sebou.

Conor sa chrptom opieral o svojho vlka Briggana a hladkal ho po hlave. Maya ležala na bruchu, držala na dlani mloka Tiniho a vážne mu niečo hovorila.

Všetci Zelenopláštnici sa rozprávali so svojimi zvieratami, ale Maya vyzerala, že vedie jednostranný zapálený rozhovor s obožžiteľníkom! Možno je trochu bláznivá, ale vyzerala veľmi pokojne a spokojne. Na rozdiel od Meilin.

Možno by mi Jhi pomohla... nie. Meilin zaľala päsťe, aby sa tej myšlienke ubránila. Jhi by ju upokojila, no o pokoj nestála. Chcela bojovať! Tá žiara silnela, spaľovala jej hrud' aj hrdlo. Pevne stisla viečka, aby sa nerozplakala, a opäť to uvidela. *Ležiaci otec s prázdnyim pohľadom v očiach.*

Otriasol ňou silný vzlyk. Otvorila oči a prepustila Jhi.

Panda pristála na zemi, obrátila sa a pozrela sa na ňu. Rovnako ako vždy, aj teraz si Meilin pomyslela, že je smiešna. Čierne končatiny na bielom tele pripomínali nepadnúce oblečenie a čierne kruhy okolo očí jej dodávali smutný výzor. Bola okružlučká a rozkošná. Meilin sa už znova zmocňovala zlosť, že neprivolala dajakú zúrivú šelmu, ktorá by bola užitočná v boji.

Jhi však na ňu upierala strieborné oči. Meilin jej pohľad opäťovala, nadýchla sa a zrazu akoby sa všetko okolo nej spomalilo.

Pocítila, ako jej jemný vánok dvíha chlípky na rukách, a uvedomila si zamatovo modrú večernú oblohu. Zvuky ani čoby sa od seba oddelili, bez problémov dokázala rozoznať hlasy od hučania rieky – všetky rozhovory v táborisku sa

rozpadali na jednotlivé čiastočky a ona za sebou začula Rollanove blížiace sa kroky. A za nimi ešte jedny. Rýchlejšie.

Zvrtla sa. Čas sa v skutočnosti nespomalil. To len vďaka Jhi vnímala všetko tak intenzívne, že sa jej celý svet zdal pomalší.

Rollan sa na ňu usmial. „Čo je?“ opýtal sa.

Netušil, že zozadu k nemu pribieha Jarack s dlhým zahnutým nožom v ruke.

„Rollan!“ zvolala Meilin.

Ešte stále ju obklopoval pandin pokoj. Prv než sa Rollan stihol obzrieť, Meilin si všimla kameň pri svojej nohe. Vykopla si ho do ruky a hodila ho do Jaracka tak, aby ho zasiahla do ramena.

Rollan prekvapene cúvol a Jarackov nôž ho minul len o vlások. Meilin sa už hnala vpred. Sklzmom podrazila Jarackove nohy. Podľa jeho pohybov zistila, že neprešiel bojovým výcvikom, zato však bol plný nenávisti a držal poriadne dlhý nôž. Vzdať sa rozhodne nemal v pláne.

Rozohnal sa. Meilin vo vzduchu videla dráhu noža, ani keby ju tam niekto nakreslil. Pomaly sa blížil k jej krku. Bez problémov uskočila a zasiahla útočníka do obličiek. Jarack sa prehol v páse a potom sa opäť rozohnal. Tentoraz ho udrela do brucha, vyrazila mu dych a vzápätí ho hranou dlane sekla do paže. Jarack pustil nôž. Chytil sa za zápästie a vydesene sa na ňu pozrel. Potom sa obrátil o stoosemdesiat stupňov a ušiel.

Rollan na Meilin šokovane cival. Závoj pokoja, ktorým ju zahalila Jhi, sa rozplynul a čas sa znova vrátil do normálnych koľají.

„Pohybovala si sa tak rýchlo,“ hlesol. „Ako si to urobila?“
„Nemala som pocit, že som rýchla,“ namietla. „Skôr sa mi zdalo, že všetko je pomalšie.“

Rollan sa zamračil.

„Prepáč, Rollan,“ ospravedlňovala sa. „Zrejme si myslíš, že som panovačná a priveľmi priebojná a že by si si s ním poradil sám a že by som sa nemala do všetkého pliesť...“

„Meilin!“ skočil jej do reči. Uvedomila si, že jej meno dookola opakuje. „Meilin, ďakujem.“

„Nemáš za čo,“ odpovedala a vykročila

„Nie, myslím to vážne.“ Rollan zaváhal. „Ja... na ulici som vždy patril k nejakej partii, ale keby si niekto z jej členov mal vybrať medzi mnou a teplým jedlom, vedel som, že by vyhralo to druhé. No tu s vami... vieš, je to po prvý raz... asi sa snažím povedať, že vám verím. A to je pre mňa fakt veľká vec.“

Venoval jej svoj typický úsmev, ktorý už tak dobre poznala. Spočiatku Rollana považovala len za obyčajnú sirotu. A teraz tu pred ním stojí sama opustená – matka jej zomrela pri pôrode a otca zabil Požierač. Nemá domov, kam by sa mohla vrátiť, a bojuje o prežitie. Je mu viac podobná, než by jej kedy napadlo. Premeriavala si jeho hnedé prívetivé oči, zaprášenú hnedú pokožku a známu širokú tvár. Uprostred tej zúfalej prázdnoty, ktorá ju naplnila po otcovej smrti, pocítila iskierku nádeje.

Vtom ju Rollan chytil za ruku. Mal teplé prsty.

Ešte nikdy v živote necítila tlkot svojho srdca tak zreteľne.

Samis

CESTA DO SAMISU POSTUPNE PRESTÁVALA PRIPOMÍNAŤ CESTU. Tvrdá zem zarastala trávou a černicami. Conor veril, že idú správnym smerom iba preto, lebo Tarik ich viedol podľa mapy.

Skôr ako zbadali prvé prejavy osídlenia, Conor uvidel stádo sobov. Sivé zvieratá s veľkými parohmi spásali zelené lúky a dozerali na ne dvaja...

„Pastieri!“ zvolal Conor. „Alebo aspoň honci sobov. Chcel by som sa s nimi porozprávať.“

„Jasné,“ povedal Rollan. „Pokojne. No nie aby si im dával bridlicového slona alebo žulového barana. Teda ak sa dokážeš ovládnuť.“

„Rollan!“ napomenul ho Tarik potichu.

Rollan pokrčil plecami, ale z pokarhania si evidentne nič nerobil.

Conorovi sa zovrel žalúdok. Bol poriadne naivný, keď si myslel, že ostatní už zabudli, ako odovzdal železného kanca

nepriateľovi výmenou za bezpečie svojej rodiny. Nezabudli ani neodpustili.

Tváril sa však, ako keby nič nepočul, a pokračoval v chôdzi.

Dvaja mladíci sa rozprávali v tieni osamelého stromu, ktorý trčal z poľa ružových a fialových vlčích bôbov. Connor si na výpravu do Eury vzal svoju pastiersku palicu. Bolo mu jasné, že mu posluží skôr ako vychádzková paličica, lebo na výpravách nemal čo pásť. Hrubý kus dreva v ruke mu však dodával istotu a zároveň mu pripomínal domov: vôňu dymu z ohniska, praskot borovicového dreva, pečenie maminho chleba. Po desivom boji v Zhongu a po tom všetkom so železným kancom sa s tou palicou jednoducho cítil lepšie, hoci vedel, že už ju nepoužije na jej pôvodný účel.

Teraz však zdvihol palicu vysoko nad hlavu na pozdrav. Čakal, že aj pastieri mu zamávajú, možno aj niečo zakričia. Že ho dokonca pozvú k sebe do tieňa. Namiesto toho ostražito vyskočili na nohy. Obidvaja mali svetlé vlasy a boli pekní. Vyzerali na dvadsať rokov. Ich tmavomodré vesty a hnedé nohavice boli čisté a neboli obnosené, dokonale im obopínali dobre stavané atletické telá. Connor ešte nikdy nevidel tak dobre oblečených pastierov.

„Zdravím!“ zakričal. „Volám sa Connor a tiež som pastier. Teda, bol som pastier predtým, ako som sa pridral k tejto skupine Zelenopláštnikov. Moja rodina chová ovce v strede Eury. Pasiete soby? Stádo zdomácnených sobov som doteraz nevidel.“

„My v Samise zase nevidáme cudzincov,“ oznámil jeden z pastierov stroho.

„Nikdy,“ dodal druhý.

„Nezdržíme sa dlho,“ povedal Conor. „Pasiete aj ovce alebo len soby?“

Pastieri si vymenili pohľady, ale neodpovedali.

Conor tušil, že jeho spoločníci čakajú, že sa s tými cudzincami po pastiersky spriatelí. Povzdychol si a pokúšal sa o to ďalej. Honci síce takmer nič nehovorili, ale on ďalej rozprával o ovciach, o rozličných plemenách a dopodrobna sa vypytoval na soby, zisťoval, čo jedia a kde zvyknú spávať.

Počas rozhovoru si Conorov vycvičený zrak všimol pohyb v jedľovom lese na okraji pastviny. Tieň a za ním sa mihol ďalší, zaleskli sa oči.

„To sú...“ začal Conor s namiereným prstom.

Pastieri sa obrátili tým smerom a prižmúrili oči.

„Ale nie, už sú tu zas,“ zamrmlal jeden.

Mladíci začali písať a chvatne zvolávali svoje stádo. Soby sa zľakli a utekali od lesa. Tieni spomedzi jedlí získavali tvar. Bolo to päť hnedých vlkov. Rozježene vychudnuté šelmy sa vrhli na najbližšieho soba. Rozdelili sa, aby ho mohli obklúčiť.

„Briggan!“ zvolal Conor a vytiahol rukáv. Na predlaktí pocítil krátke štipnutie a vzápätí sa pred ním objavil veľký sivý vlk. „Tam je svorka. Útočí na ich soby.“

Briggan zavyl.

Vlky zastali. Jeden zavyl na odpoveď. Briggan zavyl druhý raz. Vlky akoby chvíľu premýšľali, potom vodca svorky zakňučal a znovu sa rozbehol za sobom. Jeho druhovia ho nasledovali.

Briggan zavrčal a rozbehol sa za nimi. Jeho rýchlosť Conora zároveň vydesila aj ohromila. Briggan dobehol vlky skôr, ako dostihli soba. Vrhol sa na vodcu svorky. Zahryzol sa mu do krku a chvíľu sa váľali v tráve. Potom sa rozdelili, stáli prikrčené oproti sebe a vrčali s vycerenými zubmi.

Zvyšok svorky nenáhľivo obklopil Briggana, bolo ich teda päť na jedného. Conor bežal k nim, vďaka Brigganovi vedel vyvinúť väčšiu rýchlosť. V nohách cítil silu. S palicou v ruke bežal ďalej a tráva ho šľahala po nohách. Srdce mu vzrušene bilo.

Prv než dobehol k vlkom, vodca svorky prestal vrčať. Zatočil sa, ani keby naháňal svoj chvost, a sklonil hlavu, takže sa ňufákom dotýkal zeme. To podriadené gesto Conora prekvapilo. Veď sú v presile proti jednému vlkovi! Lenže ten jediný vlk nebol obyčajný vlk. Bol to Briggan, jeden zo štyroch padlých.

Vodca svorky zavyl a rozbehol sa k lesu. Ostatné vlky ho nasledovali.

Briggan dobehol ku Conorovi a dal sa za odmenu poriadne poškrabať.

„Dobrý chlapec, Briggan,“ pochválil ho. „Ďakujem.“

Pastieri k nim kráčali s vytreštenými očami.

„Vlk s modrými očami,“ všimol si jeden. „To je Briggan, však? Ten Briggan.“

Conor prikývol. Konečne nemusel rozprávať iba on. Pastieri sa predbiehali, kto si spomenie na viac legend o Brigganovi. Jeden chytil Conora za ruku a povedal: „Poď so mnou, toto bude starého Hennera zaujímať.“

Mladík nechal kamaráta pri stáde a rozbehol sa s Cono-rom k malej bráne v drevenej hradbe, ktorá chránila dedinu.

„Henner, hádaj, čo sa stalo!“ zakričal na muža za bránkou. „Naše soby zachránil Briggan. Ten Briggan!“

Potom mu zápalisto vyrozprával, ako sa to zomlelo.

Henner sa usmieval cez okienko bránky. „Briggan! Na-ozaj? No čo tu vlastne robíte?“

„Potrebujeme sa rozprávať s vaším pánom alebo...“ Con-nor sa rozhladol po dedine a uvedomil si, že je primalá na to, aby mala vlastného pána, akým je napríklad knieža z Trunswicku. „Máte tu starostu? Je to veľmi dôležité.“

V tej chvíli k nim prišiel Tarik s ostatnými Zelenoplášt-níkmi. Henner si ich premeriaval od hlavy po päty.

„Pia sa s cudzincami nestretáva,“ povedal.

„Máme pre Piu a pre vašu dedinu darčeky,“ ozvala sa Abeke a z vaku vybrala dva kovové hrnce a tri nože.

Henner opäť vyvalil oči.

Conor si všimol, že pastier má gombíky na veste, nôž za-vesený na opasku aj sponu vyrobené z parožia. Dokonca i pánty na bránke boli z kože. Dedina sa uzavrela pred ob-chodníkmi, a preto jej obyvatelia nemali nijaké kovové predmety.

„Prinášame vám aj správy,“ dodala Meilin. „Chceme vašu starostku varovať a vymeniť si s vami isté informácie. My-slím si, že by sme vám mohli byť na úžitok, a, samozrejme, odídeme, len čo nás o to požiadate.“

Henner sa na ňu zadíval, potom uprel zrak na kovové darčeky v Abekíných rukách a jeho pohľad napokon spoči-nul na Brigganovi.

„No...“ začal.

„Veď ich tam na chvíľu pust“, povedal pastier. „Nikdy tu nemáme nijakých hostí. Mal si vidieť, čo urobil Briggan. Ten Briggan!“

Henner sa usmial a otvoril bránku. „Myslím si, že raz to nikomu neublíži. Poďte za mnou.“

„Výborne,“ pošepkal Tarik Conorovi.

„My veľmi neobchodujeme,“ vysvetlil Henner, keď ich viedol po úzkom chodníku. „Naši ľudia žijú iba sami pre seba. Vedeť tu tichý život.“

Odkiaľsi sa ozval hlasný smiech, ktorý Conora vyľakal.

„Veľmi tichý tuším nie je,“ zamrmlal Rollan.

Prechádzali parčíkom plným vlčích bôbov, tulipánov a iskerníkov. Na lavičke vyrobenej z dosiek a parohov sedeli tri mladé ženy. Rozprávali sa a pritom sa smiali. Aj ony mali blond vlasy, boli vysoké a dobre stavané, rovnako ako pastieri. Henner vlastne tiež. Stále síce hovoril o „mládeži“, ale sám určite nebol oveľa starší ako tí pastieri. Conorovi napadlo, že zrejme budú všetci príbuzní.

Nad malým cintorínom obohnaným latkovým plotom sa skláňala mohutná smutná vŕba.

„Pozrite,“ šepľala Meilin. „Na náhrobných kameňoch sú mená, ale nie dátumy.“

Conor prikývol, hoci netušil, čo tým Meilin myslí. Doteď raz cintorín nevidel, preto nechápal, čo je zvláštne na tom, že tam chýbajú dátumy narodenia a úmrtia.

Desiatky domčekov vyzerali navlas rovnako. Všetky boli dlhé a úzke. Základy tvorili kamenné stienky a zvyšok bol postavený z načerveno natretého dreva. Šindle na strechách

boli vyrobené z nahrubo otesanej kôry, komíny z veľkých nepravidelných kameňov. Jedinú odlišnosť medzi jednotlivými domčekmi predstavovali okenice na kožených pántoch. Zdobili ich rozmanité rezby a maľby kvetov, stromov, lesov a často aj veľkého bieleho medveďa.

Cez dedinu neviedla nijaká cesta a nikde neboli ani stopy po koňoch či povozoch. Rovnako široké chodníky vysypané jemným štrkom sa krútili medzi domčekmi a malými parčíkmi. Dedina mala veľký otvorený rínek pokrytý jasnozeleným trávnikom, ktorý bol lemovaný dláždenými chodničkami a záhonmi tulipánov.

Conor si zladil krok s troma kamarátmi a nechal Tarika a Mayu ísť s Hennerom vpredu.

„To sú krásne rezby,“ ukázal na okenice. „Neviem si predstaviť, že by pastieri a farmári mali čas sadnúť si a vyrezávať. Doma sme mali čo robiť, aby sme vôbec prežili.“

„Tu sa zdá, akoby mali všetok čas na svete,“ poznamenala Abeke, keď pozorovala dvojicu, ktorá sa ruka v ruke prechádzala po uličke.

„Že by to bolo to stratené mesto umelcov s dlátami?“ uvažoval Conor.

„Čože?“ čudoval sa Rollan. „Aké mesto? Aké dláta?“

„Z tej pesničky,“ vysvetlil Conor a začal potichu spievať. „V skryte pred ničivým víchrom sa chopili dlát a vytesali mesto zo snehu...“

„To je len pesnička,“ odbila ho Meilin. „Vari si myslíš, že v každej piesni sa spieva o skutočnosti? V tom prípade sa už neviem dočkať, kedy stretnem rohatú žirafu, ktorá chobotom sŕka prasatá.“